

Báo THANH - NGHỊ Phần:

TRÉEM

Bål cóc (xem trang 4)

Năm thứ nhất - Số 8

Chủ nhiệm : VŨ - ĐÌNH - HÒE

Ngày 25 Juillet 1941
Tòa Báo : 85 bis Bd Rollandes — Hanoi
Téléphone 1604

CU'Ó'P CÒ'

Điệu cờ Pháp

Mạnh mẽ

Lời của TRỌNG-THÀNH

Nào cuóp cờ, cuóp cờ, cuóp cờ, Anh em ta mau
 cuóp cờ. Nào cuóp cờ, cuóp cờ, cuóp cờ
 anh em mau cuóp cờ. Cùng gắng, tiến
 hăng Anh em mau ra cuóp cờ nào
 Sáng mắt khéo tay, anh em ta hăng vào.

II

Nào chúng mình, quát hò, khắp trời,
 Ta chung lung nên thắng rồi.
 Vì chúng mình giốc lòng chẳng rời,
 Nên anh em thắng rồi.

Đồng chí, thiết tha,
 Bao anh em chung giống cùng nhà,
 Gắng sức, quyết mong,
 Trăm năm ta chung lòng.

Cuóp cờ là một trò chơi rất vui và hoạt động. Các em chia làm hai bên. Một bên có một lô cờ cắm ở khu minh chơi. Bên kia hết sức chiếm lấy mang về. Cả hai bên đều mỗi người có khăn mặt giắt vào sau thắt lưng; ai bị lấy mất khăn không được chơi nữa. Vừa chơi các em vừa hát khúc thứ I, Rồi bên nào thắng hát khúc thứ II

NGÀY xưa, có một người tên là A Phú, có tinh hay dẫu quanh. Cả những việc không đâu vào đâu cả anh ta cũng nói dối.

Người vợ, giận lắm, đã nhiều lần trách móc : « Minh ơi, thế nào rồi cũng có một ngày mình bị đức Phật trừng phạt thôi. Cả những việc không có chút can hệ nào, mình cũng phải nói quanh thì Ngài còn tha thứ cho mình sao được ?

Anh ta đáp :

— Thôi, u nó à ! tôi xin thề...

— Mình đừng thề cho phí, nếu không, tôi lại phải cho lời thề của mình là một câu nói dối mất. Mỗi một ngày, trăm lần, nghìn번, mình dẫu tôi truyện này hay truyện khác... À ! Sáng nay mình sang bên bác láng dieng làm gì đấy ?

— Sáng nay à ? Không, tôi có sang đâu !

— Hừ ! Thế mà tôi trông thấy mình ở nhà bác ta ra.

— À Phải... có lẽ... hình như... tôi có sang song không gặp bác ta.

— Tôi trông thấy bác ta tiễn mình ra tận cửa rồi đứng nói truyện đến năm phút nữa kia mà ?

— Không phải bác ấy đâu ! Bà cụ sinh ra bác ấy đấy.

— Bà cụ thì sao lại có giọng nói ồm ồm, và bộ râu ? Thôi, mình cứ thú thực là muốn dẫu tôi đi. Nhưng dẫu đè làm gì chứ ? Mình đến hỏi thăm ông chú bác ta phải không ?

— Phải... ông ta khỏi bệnh rồi.

— Độ một giờ đồng hồ trước, người ta vừa báo tin cho tôi rằng ông cụ đã chết kia mà !

— Họ nói dối u nó đấy.

— Tôi vừa đến cầu kinh và khâm liệm ông cụ ra đây mình ạ.

— À ! Phải ! tôi đến hỏi bác láng dieng xem bao giờ đưa ma !

— Góm chua ! Mình cho tôi là con ngốc hẳn ! Buổi sáng ông cụ đã chết đâu mà mình đến hỏi việc ma chay ?

— Ông ta ốm lâu quá mất rồi.

Mình đừng nói bậy ! chiều qua ông ta vừa nô đùa với lũ trẻ nhà ta. Giá may cái xe lớn không đè phải...

— À ! Lúc sảy ra tai nạn tôi cũng có đấy.. Minh ở đấy làm sao được ? Lúc ấy tôi

SỰ THƯC

HUYỀN KIỀU thuật

tưởng mình đang ở nhà quê.

Không ! tôi không tìm được xe đi.

— Vậy ra không về nhà mà mình cũng mang quà một rồ hoa quả ra đây được ?

— Tôi mua ở chợ đây.

— Hôm nay có phiên chợ đâu ?

— Tôi nói chợ nghĩa là mua của bác hàng hoa hoa quả đây chứ ?

— Bác hàng nào ?

— Bác hàng vẫn mua quen ấy mà !

— Cửa hàng bác ta đóng cửa đã lâu hôm nay rồi kia mà ! Bác ta bán lại nó rồi.

— Phải ! Nhưng tôi mua của bác hàng mới.

— Nhưng mà cửa hàng mới mở là hiệu thợ cạo kia mà !

— Vì thế nên tôi mới đến cạo râu nhân thề.

— Thế mà sao râu mình vẫn sờn soöm thế kia ?

— Tại vè sau nghĩ ra rằng bạn quá, tôi đành đè đến hôm khác vậy.

— Thôi ! mình ạ ! Mình nói dối như cuối vè, thè nào trời Phật cũng không tha mình đâu ! tôi chỉ cầu cho Ngài thương tôi mà nhẹ tay một chút !

(Xem tiếp trang 18)

TÁM cái chân
đang đá
đưa nhịp
uhàng vào
bức tường
của sân thượng
bỗng dừng hẳn
lại. Bốn cái
miệng đang liên lỉu chuyện trò cũng im bặt.
Bốn cặp mắt giương to, cổ lục lợi trong bóng
tối lờ mờ của đêm hè. Và cả tám cái tai lo
lắng nghe ngóng tin tức của tần kịch vừa
sảy ra trước đây một giây.

Trong giây đó ; một tiếng kêu thét lên như
xé màn trời den : « Ôi Ba ơi ! cứu con với !
cứu con... »

Rồi tiếng một vật rơi tóm xuống mặt bè,
làm dứt quãng những dịp sóng vỗ đều trên
bãi. Nhưng có lẽ kẻ bị nạn — hay kẻ bị ám
hại — còn ráng sức kháng cự. Vì nghe có
tiếng một người đàn ông cầu nhau, nghe
chẳng rõ gì, tại ở xa quá. Rồi tiếng xao
động của mặt nước như có ai rẩy rụa.

Trên bao-lan sân thượng, Mỹ vội nhích
lại gần Hào ; Hào đứng sát vào Lý, Lý nắm
tay Bách. Bốn đứa trẻ tụm lại với nhau,
phập phồng lo ngại. Bách thì thầm — « Khiếp
quá nhỉ ! Anh em không ai tin vừa có
người bị giết đó à ?

Lý rùng mình — « Ô, im mồm đi Bách.
Nghe như tiếng một cô bé ».

— « Thi chinh rồi ; Cò bé chỉ bằng chạc
chị Mỹ hay Lý thôi. Tiếng nó kêu thét lên
cũng y như vậy »

Mỹ chắp hai tay — « Khốn nạn ! Chắc
con bé sợ hết hồn đấy nhỉ ? Tiếng nó kêu
vẫn còn vang trong tai tôi ».

Hào, bây giờ mới lên tiếng, giọng nói nhỏ
nhưng quả quyết, chỉ tay ra bến — « Đáng
lẽ bọn tuần bên phải xem xét cần thận
những thuyền qua lại. Nhất là những thuyền
cầm lủng lơ như cái thuyền này, không
dám cập bến.

— Ủa thật ! Sao mãi chiều nay, chờ lúc
tối trời « nó » mới đến ?

Lý tiếp — « Lúc « nó » buông neo tôi chỉ
lờ mờ trông thấy cảnh buồm ».

Mỹ ngắt lời — « Tôi trông rõ hơn, « nó »
là chiếc du thuyền, thuyền để di chơi, dài
chừng chín, mười thước ».

Hào khoát tay nồng nàn.
— « Ích chi những cái đó ? Bây giờ chỉ

BẮT CÓC

của ANH-CAO

cần biết ở đó
vừa xảy ra nhữ
ng gì.

Bách vội vàng:
— Phải đấy,
ngay bây giờ.
Nếu không sáng
mai « nó » tháo

mắt, với lại ban đêm ta lướt đến gần nó dễ
lắm.

Hào định nói thêm thì có tiếng gọi từ nhà
dưới đưa lên : « Các cô, các cậu xuống đi
ngủ thôi. Đè tôi đóng cửa gác ». Mỹ định
cái lại u Cương rằng chưa đến giờ ngủ,
nhưng Hào vội đeo ngón tay lên miệng ra
hiệu ninh tiếng, và xua tay mời các bạn về
giường nằm chiếu lê.

Trong khi « họ » xuống thang về buồng
ngủ, tôi có thời giờ giới thiệu với các bạn
bốn vai chính của truyện mạo hiểm này :

Hào, Mỹ là hai anh em, con chủ nhà. Hào
anh trai, 14 tuổi, Mỹ em gái 13.

Bách, cậu bé 13 tuổi và Lý, cô bé 12, đều

Đáp đầu bài thứ 4

của Hoài-Sơn (Chợ lớn)
ANH của Chính — Còn nhỏ phải ló học mới
được.

EM — Thị em học dây.

ANH — Học gì ? Đánh bài cào là học sao ?

EM — Em học làm toán cộng.

Thử tính đi

(Dịch Esperanto)

Này nhé : 7 cộng với 9 rồi cộng với 4 ; được
bao nhiêu đem chia với 2 ; rồi trừ đi 3 và sau
cùng nhân chỗ còn lại với 0 rồi với 5.

Thế là bao nhiêu ?

Nói ngay, cầm nghĩ !

Tại nó không cho con . . . kẹo

của Việt-Hùng

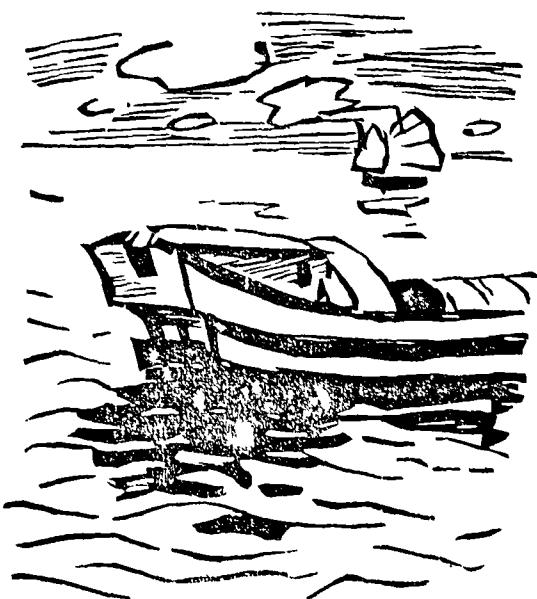
HUỐNG — Mẹ ơi thắng Tý nó đánh con đấy.

BÀ PHẢN — Tại sao nó đánh con.

HUỐNG mếu máo — Tại con đánh nó trước

à bạn của Hào và Mỹ.

Cái nhà xinh xắn đó đeo tên hai đứa trẻ

là : Biệt-Thự Mỹ-Hào, trông ngay ra bãi bê

vì nó kh...ông cho con.., kẹo... hu... hu... hu...

của Triệu

BÍNH — Giời nực quá ta đánh cờ chơi đi.

BAN — Ta mua một cái kem dứa nào được thì ăn.

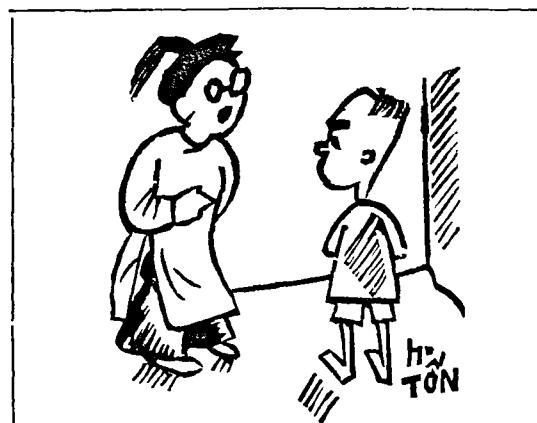
BÍNH — Kem, mua một cái kem súc-cồ-là.

BAN — Mày bầy quan đì.

(nửa giờ sau)

BÍNH — Hả ! mỗi dứa ăn một nửa.

BAN — Thôi chết rồi, kem chagy hết rồi.

MẸ — Đạo này con chăm học quá, vậy con thích gì mẹ sẽ thường cho ?

CON — Con muốn nghỉ học ở nhà vài tháng chơi à !

MẸ — !!!

rộng ; Hai bên nhà có nhiều cây tiệp đèn hai giải núi thấp chạy dài như đôi cánh tay ôm lấy vũng bè. Hôm đó, vợ chồng ông chủ biệt-thự Mỹ-Hào mặc việc phải về Cảng với bạn từ sớm, giao lại cho U Cương, người vụ già, trông nhà và coi sóc bốn đứa trẻ : hai con mình và hai con bạn.

U Cương thật thà lắm. U tắt đèn từ nãy và vẫn yên trí là các cô cậu đã ngon giấc rồi đấy. Có biết đâu, mấy phút sau... Tiếng thì thào chạy từ giường này qua giường khác.

— Ngủ rồi ư ? hở đồ ngốc ?

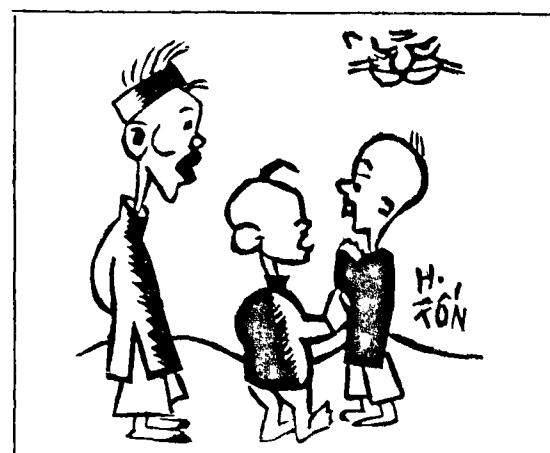
— Ngốc thế nào ! Ai dám nhầm mắt được ! Lại mấy phút nữa.. hai cái bóng nhỏ, quần áo gọn gàng, chạy tụt vào buồng bên.

Hào dằn dộn nói khẽ.

— Ngày rồi đấy chứ ? Không biết thẹn. Có ai nghĩ đến cô bé lúc này đang bị hành hạ trong cái thuyền bí-mật kia không ?

Mỹ ngồi nhambi dậy :

(Xem tiếp trang 10)

BÚC — Thưa thầy tự nhiên anh Bóp tắt con một cái đau quá.

BÓP — Tôi tắt anh lúc nào, anh nói láo tôi lại tắt cho cái nữa là 2 bảy giờ !

THẦY — !!!

của Chân chính

TÝ hỏi ông — Ông ơi ! làm sao ông lại có râu hở ông ?

ÔNG đáp — Sao cháu lần thầm thế ? Già rồi thì phải có râu chứ ly.

TÝ — Thế sao bà con già rồi mà lai không có râu ?

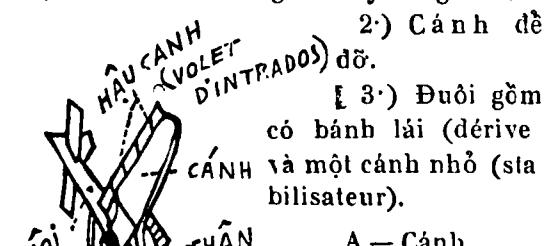
ÔNG — ?

TRANG Khoa học

Tàu Bay

MỘT chiếc máy bay có ba phần (xem hình I).

1) Thân để chứa người hay hàng hóa.

Cánh là bộ phận quan hệ nhất vì nhờ có cánh máy bay mới bay lên được và mới đứng nổi lơ lửng giữa trời.

Đè mảnh bìa B theo hình II mà kéo theo mũi tên các em sẽ nhận thấy hai điều :

1) Gió ghìm mảnh bìa lại.

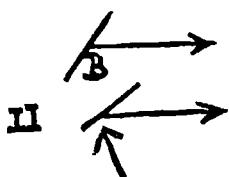
2) Mảnh bìa lượn lên như có gì đẩy ở dưới.

Máy bay lên được là nhờ sức đẩy ấy. Khi cánh quạt quay thì gió tạt mạnh về phía sau, đập vào gầm cánh nâng cánh lên.

Nếu các em thay miếng bìa B bằng một miếng bìa nhỏ hơn thì sẽ thấy :

1) Kéo nhẹ hơn trước nghĩa là gió ghìm lại ít hơn.

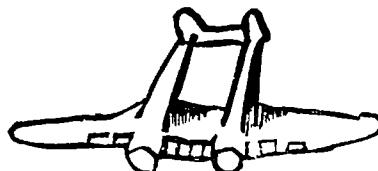
2) Phải kéo nhanh hơn trước, miếng bìa mới lượn lên.

Vì thế nên bây giờ máy bay nhanh người ta chỉ dùng một cánh không cần hai cánh to như ngày trước vì làm to vừa thừa vừa bị gió ghìm lại nhiều làm giảm tốc lực. Các máy bay thi và máy bay khu-trục đều chỉ có một cánh nhỏ nên bat buộc bao giờ cũng

phai bay nhanh cả lúc muốn hạ xuống đất cũng vậy.

Trong lúc thử theo hình số II ở trên các em đã thấy nếu miếng bìa đè giắc nhiều như miếng bìa A trong hình II thì sẽ đè lượn lên cao hơn. Vì thế muốn máy bay lên cao người ta cũng ngả cánh về phía sau như thế. Nhưng bây giờ máy bay bay nhanh hơn và còn nhào lộn nhiều nên cánh phải gắn chắc vào thân. Người ta làm hai miếng hậu cánh (violets d'intrados) giống như những cánh phụ có thể quay quanh bản lề (xem hình I) mà ngả xuống hay dựng lên

Ngày trước cánh chỉ đè nâng máy bay, bây giờ người ta tìm hết cách áp dụng phần trong cánh kéo đè không phi quá. Mới đầu họ dựng dầu mỡ vào cánh đè có thể bay xa không phải hạ xuống lấy, như thế hành trình sẽ rút ngắn, lợi thì giờ. Hiện giờ trên máy kiều máy bay to như máy kiều Junker (của Đức), Leversky và Boeing (của Mỹ) người ta đặt hẳn trong cánh những buồng đè người ở (xem hình III).

Nhiều người đã có ý tưởng làm máy bay không có thân, chỉ có cánh nhưng làm giày đè chứa người và hàng hóa, gọi là « cánh bay » (aile volante) nhưng nghe đâu hiện giờ Mỹ mới bắt đầu đem ý ấy ra thực hành.

Các em xem đây thì biết bao giờ trong kỹ nghệ người ta cũng cố gắng đè không đè phi một tí gì. « Nhiều lợi mà tổn ít ».

Kỳ sau anh sẽ nói nốt về thân và đuôi máy bay. **ÂN-BẮNG và TRIỆU-CƠ**

Thống chế Pétain đã nói : « Trước hết ta yêu cầu quốc-dân tham-dụ vào một cuộc Phục Hưng về trí-thức và tinh-thần. Quốc dân hãy thực hiện công cuộc đó ta. Ta thấy rằng một ngày kia quốc dân sẽ thấy một nước Pháp mới xuất hiện do sự cắn lao của Quốc-dân ».

NGÀY xưa,
có một ông
vua xứ Osaka
sinh đợt 81
người con.
Nhưng ông
Hoàng-tử xứ ấy

dùn ghen-ghét lẫn nhau vì ông nào cũng
muốn cai quản những ông khác và muốn
giành ngôi báu.

Và ác thay, những ông ấy dùn muốn cưới
Công-chúa xứ Inaba tên là Yakami một
công chúa có một sắc đẹp lộng lẫy ít ai bì
nội.

Rồi một ngày kia 81 ông Hoàng-tử cùng ra
đi đến xứ Inaba và ông nào cũng mong tìm
cách cho công-chúa đê ý đến mình.

Tuy 80 ông Hoàng-tử dùn ganh ghét lẫn
nhau nhưng họ đồng lòng có ác ý đối với
ông hoàng tử thứ 81, là một ông Hoàng-tử
rất hiền lành, nhân đạo và không khi nào
muốn sinh sự với các anh; vì vậy anh ta
được vua chà thương yêu hơn mấy anh và
sắp truyền ngôi báu cho.

Khi đi đường 80 Hoàng-tử dùn bắt ông
ta gánh những đồ hành lý của họ và họ
hành-hạ ông ta như một đứa tội lỗi, mặc
dẫu ông ta cũng là một hoàng tử như mấy
anh; nhưng ông ta dành lòng vâng theo lệnh
các anh, vì nếu trái lệnh thì họ
sẽ hành hạ...

Một ngày kia, đến đầu xứ Kéta 80 Hoàng
tử đi trước gặp một con thỏ bị lột hết lông
đang nằm lăn-lộn rên la ở giữa đường. Họ
đều bảo với con thỏ: « Lại đây, chúng ta
bảo cho một cách thi lông mọc lại như
thường: Thỏ hãy xuống tắm nước biển đi
rồi lên nằm lăn trên bãi cỏ, ở dưới ánh
mặt trời, đê cho gió thổi vào da thi bệnh
lành liền ». Thỏ làm theo lời của 80 Hoàng
tử; nhưng khi tắm xong, nước biển bị gió
sức nắng của mặt trời nén động thành
muỗi, lại bị gió bay bay thổi hắt vào da
nên thỏ càng đau đớn hơn nhiều.

Để mặc cho thỏ rên la, 80 Hoàng-tử tiến
bước lên đường vừa khúc khích cười vì họ
đã mục kích một sự ngu ngốc của con thỏ.

Lúc ấy Hoàng-tử-thứ 81 đi vừa tới khúc
ấy, thấy thỏ đang bị trong tình cảnh như
vậy thi động lòng hỏi: « Tại sao thỏ lại rên
la như thế? »

— Thưa Hoàng-tử xin ngài hãy gợm lại

một chóc đê tò
kè chuyện cho
ngài nghe:
Khi còn ở bên
đảo Okinawa tôi
muốn qua bên
này; nhưng làm

thê nào mà vượt qua nỗi biền rộng
có rất nhiều cá sấu. Nhưng tôi nghĩ
được một kế, liền lại gần bờ biển gọi cá
sấu lên mà bảo rằng: « Các bác Sấu
ơi! Vì năm ngoái các bác không chu
mang đồ lễ đến cống dung cho chúa tôi là
ông Sư-tử nên ông ta giận các bác, quyết
tim cách sát hại hết loài cá sấu, nhưng nhỡ
có quan đại thần Bảo can ngăn mãi nên
chúa tôi bớt giận và sai tôi xuống đây mà
bảo với các bác rằng nếu dàn các bác
nhiều hơn loài của chúa tôi sẽ tha tội cho
mà còn đê yên các bác làm vương các loài
cá ở dưới biển này! Nào các bác hãy xếp
hàng lại rồi đê tôi vừa chạy lên lưng các
bác vừa đếm. » Những con cá sấu tin thậ

liền xếp hàng lại. Lúc ấy tôi làm bộ đếm
từng con. Khi đếm gần hết và sắp nhảy lên
bờ tôi mới bật cười rộ lên. Ôi! các bác
thật ngu ngốc, tôi chỉ muốn dùng các bác
đê bắc cầu cho tôi qua khỏi biển này, vậy
mà các bác làm theo ý muốn của tôi. Vậy
tôi cảm ơn các bác nhé, và tôi đi đây. Tôi
tưởng là thoát nạn nên mới chểnh mảng như
thế; nào ngờ đâu, khi vừa lên bờ, con sau

Cùng nhà đại-lý BÁCH-GIA: Cửa hiệu của
ngài dọn dẹp đâu xin cho biết ngay.

hết tức giận nhảy theo đạp trúng phải tôi làm tôi phải cõi vùng vẫy hết sức mới thoát khỏi chết nhưng lại mất bộ lông tốt đẹp.

— Ô thật là đáng kiếp, Hoàng-tử thứ 81 tiếp—đấy là một bài học đích đáng cho thỏ đấy ; nhưng thôi, thỏ kẽ tiếp đi...

— Đến khi 80 Hoàng-tử đi trước thấy tôi đang lẩn lộn trên bãi cỏ khuyên tôi rằng : nếu muốn khỏi bệnh thì tắm nước biển v... v... tôi làm theo lời ; những khi tắm xong thì lại càng đau đớn gấp bội...

Hoàng-tử thứ 81 bảo rằng : Thôi thỏ hãy qua suối trong gần đây mà tắm cho thật kỹ rồi thỏ nằm lán trên bãi cỏ non thì chắc bệnh hẳn lành. Con thỏ nghe theo lời khuyên. Lần này thì khỏi hẳn bệnh và bộ lông mọc lại trắng như tuyết và đẹp hơn trước nhiều.

Thỏ vui mừng rít rít và tạ ơn Hoàng-tử đã cứu mạng mình và hỏi Hoàng-tử :

— « Thưa Hoàng-tử, 80 anh và ngài đi xứ Inaba làm gì thế ?

— Thỏ à, ta và 80 anh đi qua xứ ấy để xin cưới công chúa Jakami, không biết ta có thể chiếm được lòng công chúa hay không ?

— Thưa ngài tôi là một bạn được công chúa Jakami nuôi và rất thương yêu tôi. Vậy tôi sẽ sáng hết sức giúp Hoàng-Tử việc này về dinh tôi sẽ lột mặt gian ác của 80 Hoàng-tử. Chắc công chúa sẽ từ chối những lời cầu hôn của 80 anh ngài. Mặc dầu ngài gánh gồng như thế, nhưng tôi sẽ tìm cách làm cho công-chúa để ý đến ngài hơn.

Thôi tôi xin chào ngài, để tôi về cho kịp giờ kèo công-chúa mong đợi.

Nói xong thỏ phóng đi để cho Hoàng-tử đứng ngạc nhiên theo...

Lúc bấy giờ ở dinh, vua xứ Inaba đang cùng công chúa Jakami tiếp rước 80 Hoàng-tử.

Trouw khi đang phân vân không biết chọn người nào làm chồng thì thỏ vừa về ; thấy Công-Chúa đang trong tình cảnh như vậy liền vào nói nhỏ với công-chúa vào phòng để nói một câu chuyện riêng.

Vào trong phòng thỏ ghé vào tai công chúa nói nhỏ : Xin công-chúa hãy từ hôn 80 Hoàng-tử ấy đi vì họ chỉ là những ông Hoàng độc ác, vô nhân-đạo và tôi khuyên ông-chúa nên nghe theo lời tôi mà nhận

(Tiếp theo)

HỒNG NƯƠNG HÃY TẠ ƠN TA ĐI. TA ĐÃ DÚP NGƯỜI MỘT CÁCH RẤT ĐÁC LỰC.

Chính ta, đêm đêm đã làm cho ngươi mơ tưởng đến cái cây bí mật kiêng, chính ta ban nay đã gặm cái bao vải để giúp ngươi kéo nó lên cho dễ. Không mưu thầm như thế đâu ta có hy vọng được sai khiên cha ngươi và Hoàng-Tử Diêm-Lệ ! Thôi lần này là hai rồi. Một lần nữa, cái tình tò mò của ngươi sẽ đưa bố con ngươi và Hoàng Tử Diêm-Lệ làm nô lệ cho ta. »

Nói xong, Chuột Nhắt Xám nhảy quanh Hồng Nương vừa nhảy vừa hát rất vui vẻ.

Nhưng Hồng Nương không lấy làm tức mình. Nàng tự nhủ : « Cũng tại ta tò mò quá nên mới đến nỗi này. Ta quyết sửa lỗi, lần thứ ba này quyết ta không bị mắc mưu Chuột Nhắt nữa. Ta chỉ phải cố phẫn đấu trong vài giờ nữa thôi. Ta sẽ giải thoát cho cha ta, cho Hoàng-Tử Diêm-Lệ yêu quý của ta. »

Hồng-Nương nghĩ thế bèn ngồi yên không cựa cậy. Mặc dầu Chuột Nhắt Xám tìm đủ cách cho nàng phải đi theo nó.

lời cầu-hôn của Hoàng-tử 81 cũng sắp vào yết kiến công-chúa. Rồi thỏ kẽ chuyện từ khi còn ở bên đảo Oki đến lúc gặp Hoàng tử thứ 81 cho công-chúa.

Nghe xong Công-Chúa thấy trong lòng hồi hộp, bảo với thỏ : Được thỏ hãy yên lòng. Để ta gặp mặt chàng rồi sẽ hay.

Khi ra ngoài thì Hoàng-tử cũng vừa đến Hoàng-tử chào hỏi mấy anh rồi vào yết kiến công-chúa để tỏ những lời cầu-hôn.

Công-Chúa Yakami thấy Hoàng-tử thứ 81 tuy ăn mặc xấu xa hơn mấy anh nhưng có vẻ mặt sáng sủa, hiền-hậu và vui vẻ nên không ngần ngại gì, liền nhận lời của Hoàng tử và công-chúa xin vua cha từ chối những lời cầu hôn của 80 ông Hoàng kia.

Sau đám cưới linh đình ấy, vì vua xứ Inaba đã già yếu nên truyền ngôi báu cho phò mã và từ đấy Hoàng-tử thứ 81 sống sung sướng bên người vợ hiền và con thỏ khôn ngoan —

Dịch theo bộ :
« Contes du vieux Japon »

NGUYỄN-ĐÀO

Con chuột Jam

V — Cái trap con

Cả ngày hôm ấy không xảy ra sự gì hết. Hồng-Nương rất khát mà không sao tìm được giọt nước. Nàng tự nhủ : Tôi lỗi của ta rất nhiều. Ta phải chịu cực hơn nữa mới đủ chuộc cái tội ta đã làm cho cha ta và Hoàng-Tử Diêm-Lệ của ta khỏi đau khổ. Ta nhất định ngồi đây đợi cho đến lúc ta đủ 15 tuổi.

Hoàng hôn...

Một bà cụ già đi ngang qua đó, bảo nàng rằng :

— « Cô Nương dứt lão một việc nhé ! coi hộ lão cái trap này để lão đi thăm một người bà con một tí.

— Thưa cụ cháu xin vui lòng giúp cụ.

Bà cụ đưa cái trap cho Hồng-Nương và bảo rằng :

— « Cảm ơn cô nương, tôi đi rất chóng, sẽ về ngay.

Nhưng Cô Nương đứng chờ mở trap ra, trong đó có nhiều thứ... Mà Cô-Nương chưa bao giờ được trông thấy... Mà cũng không bao giờ còn được thấy. Cô Nương đứng đặt nó quá mạnh kéo nó ròn sẽ vỡ mất... Và Cô Nương sẽ được thấy các thứ đựng ở trong ấy... »

Nói xong bà cụ đi liền. Hồng-Nương đe rất nhẹ nhàng cái trap xuống cạnh chỗ nàng ngồi, và ngầm nghĩ về các chuyện vừa xảy ra. Bây giờ thì tôi hẳn rồi. Mà bà cụ vẫn chưa thay về. Nàng bèn nhìn cái trap thì thấy hào quang sáng chiếu xuống đất. Nàng tự nghĩ :

« Không biết vật gì mà sáng thế ?

Nàng ngầm cái trap rất kỹ nhưng không trông thấy gì đáng chú ý cả. Nàng lại đặt trap xuống đất và nói :

« Trong này đựng gì, nào có quan hệ gì đến mình ? Cái trap này không phải của ta nhưng của bà cụ già gửi ta ban nãy. Ta muốn không nghĩ gì đến chuyện ấy nữa, nhỡ lại bị mắc mưu Khà-Ô chăng. »

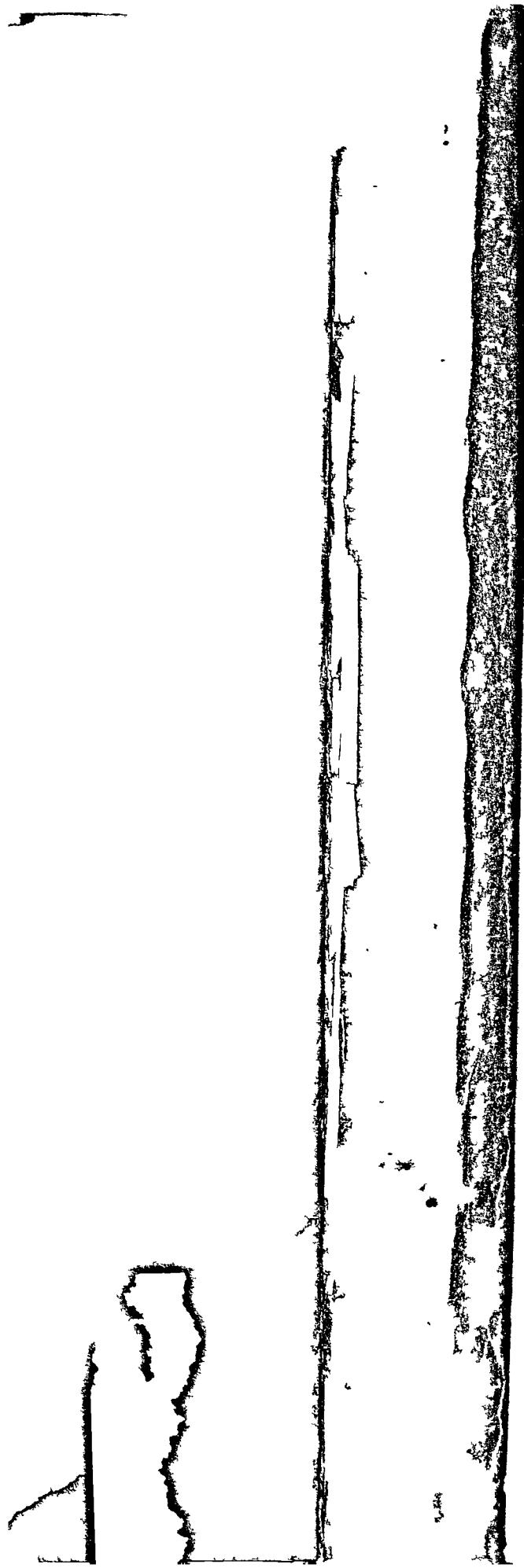
Từ đây, nàng ngồi yên nhâm nhăm mắt đợi sáng.

« Ta sẽ đúng 15 tuổi, ta sẽ được gặp cha ta gặp Diêm-Lệ của ta, ta sẽ không sợ gì Khà-Ô nữa.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy Chuột Nhất Xám gọi nàng mà nói rằng :

Hồng-Nương ơi, Hồng-Nương tôi đã đến đây. Từ giờ tôi sẽ không thù oán gì em nữa và muốn tôi cho em thấy là tôi nói thực, tôi sẽ mở cho em xem cái trap kia.

TRÒ CHƠI

VUI

Có nhiều người giỏi dang, tai sáng, mắt tinh, tri nghĩ mau mắn lẹ. Các em muốn tập cho được giỏi như thế hãy thử chơi trò này :

Đứng thành một vòng tròn, mỗi em chọn lấy một chữ cái hay chữ con tùy ý : B, Y, M, A, I, O, C, Đ vân vân. Nhớ chưa ? Chữ ấy thay tên mình đấy. Anh Quản đứng giữa vòng gọi lên một chữ. Em nào mang chữ ấy phải chạy ra trước mặt anh Quản. Lập tức, anh Quản đếm nhanh từ 1 đến 10. Em đó phải làm được một dáng điệu hay một vẻ mặt có ý nghĩa và hợp với chữ của mình. Đếm quá 10 mà không nghĩ ra được thì phải chia tai cho anh Quản bung một cái. Gọi đúng chữ em nào không ra là phải lò cò một vòng.

Đã chơi thì phải nghe cho tinh và tưởng tượng cho nhanh và khéo.

Nào, Anh Quản gọi — : « A. »

Em mang chữ A chạy ra, ng.. A phịch xuống trong khi anh Quản chưa đếm đến 10, Được lắm.

— « C ».

Em C ra, toét miệng C..ười khì.

— « Đ ».

— Em Đ chạy ra, nhăn nhó, ôm đầu gối xuýt xoa. Cái gì thế? Anh Quản nghĩ... À Đ..au.

— « O ».

Em O đị vòng quanh anh Quản, giả gáy kêu két, miệng rao : ph..Ô..Ô' ! »

BẮT CÓC

(Tiếp theo trang 5)

Sao lại không? Tôi đang nghĩ rằng chính nó là con bé bị bắt cóc ở gần Cảng, nó mới mười một tuổi. Hôm qua, các báo xôn xao bàn cái tin ấy. Đúng rồi. Đây với Cảng có xa gì!

Lý có vẻ thương hại — Nô kêu : Ba ơi! Ba ơi! Ba nó khỏe lắm nhỉ! Bây giờ tìm đâu thấy con?

Hào cản mồi, gật đầu mấy cái rồi nói,

Chơi chữ

Có nhiều người giỏi dang, tai sáng, mắt tinh, tri nghĩ mau mắn lẹ. Các em muốn tập cho được giỏi như thế hãy thử chơi trò này :

Đứng thành một vòng tròn, mỗi em chọn lấy một chữ cái hay chữ con tùy ý : B, Y, M, A, I, O, C, Đ vân vân. Nhớ chưa ? Chữ ấy thay tên mình đấy. Anh Quản đứng giữa vòng gọi lên một chữ. Em nào mang chữ ấy phải chạy ra trước mặt anh Quản. Lập tức, anh Quản đếm nhanh từ 1 đến 10. Em đó phải làm được một dáng điệu hay một vẻ mặt có ý nghĩa và hợp với chữ của mình. Đếm quá 10 mà không nghĩ ra được thì phải chia tai cho anh Quản bung một cái. Gọi đúng chữ em nào không ra là phải lò cò một vòng.

Đã chơi thì phải nghe cho tinh và tưởng tượng cho nhanh và khéo.

Nào, Anh Quản gọi — : « A. »

Em mang chữ A chạy ra, ng.. A phịch xuống trong khi anh Quản chưa đếm đến 10, Được lắm.

— « C ».

Em C ra, toét miệng C..ười khì.

— « Đ ».

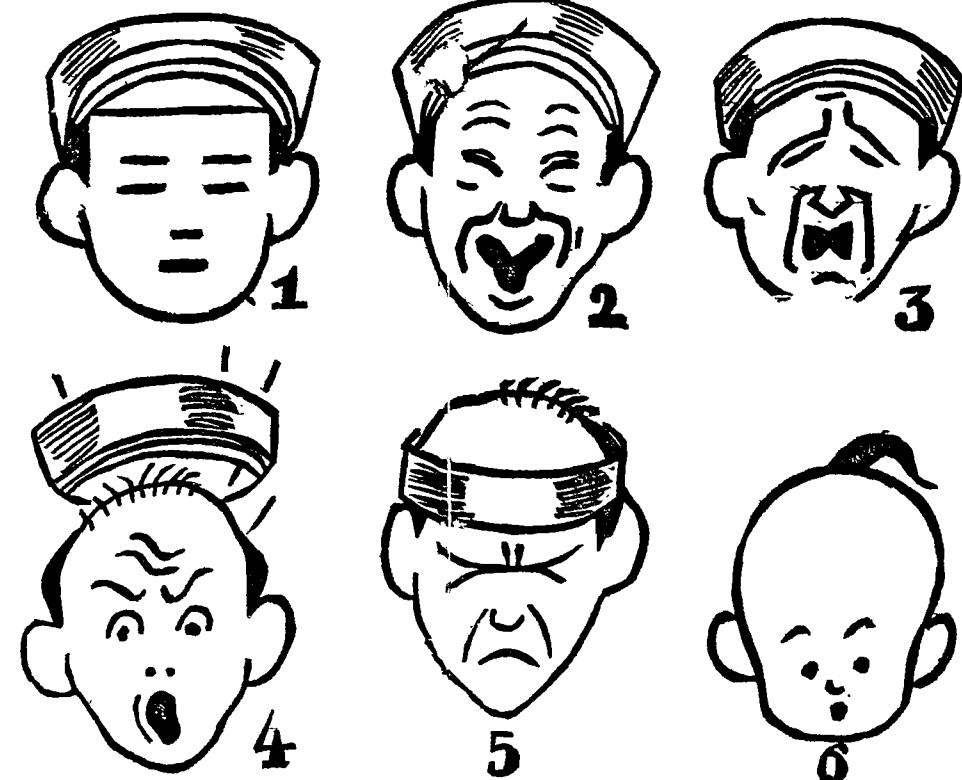
— Em Đ chạy ra, nhăn nhó, ôm đầu gối xuýt xoa. Cái gì thế? Anh Quản nghĩ... À Đ..au.

— « O ».

Em O đị vòng quanh anh Quản, giả gáy kêu két, miệng rao : ph..Ô..Ô' ! »

GIAO HỘ GIÁO LÝ

VỀ MẶT NGƯỜI

CHÚ THÍCH. — 1.) Bình tĩnh : các nét trên mặt ngay ngắn đều đắn ; 2.) Vui vẻ : mặt mày nở nang / nét mặt đều vền vả lên ; 3.) Buồn sầu : các nét mặt cùng kéo tuột xuống ! 4.) Sợ hãi : mắt mũi móm tròn xoe, tóc dựng ngược dây tung cả khăn ! 5.) Lo lắng : mắt rấn reo, có bao nhiêu rấn là bấy nhiêu mối lo lắng ; 6.) Trẻ măng : đầu, trán, riết, mũi, móm tròn trĩnh « đáng ghét » quá !

Tôi nghĩ kỹ thì tin rằng việc đó xảy ra như thế này: Con bé được dịp thả lỏng một mình trên mui thuyền, nhìn về phía nhà ta thấy có ánh đèn. Nó lại thấy bãi cát gần nêu liều nhảy xuống nước. Chẳng may tên giặc biết, nhảy theo n้ำ được chân. Con bé sợ hãi bật lên kêu ba nó đến cứu.

Lý thở dài — Biết thế chúng mình chèo chiếc thuyền « mảnh » ra ghé sát vào đất có phải đã cứu thoát được nó rồi không!

Mỹ nhảy phắt xuống đất — Biết đâu đêm nay nó lại chẳng tìm cách chốn lẩn hai, Chúng ta phải đến đó, ngay lập tức.

Mọi người cùng vỗ tay — Khá lắm! Thế mới hăng.

Mỹ và Lý mặc vội quần áo. Hào và Bách chạy đi tìm bơi chèo. Năm phút sau, trên bãi bè khuya, hoang vắng, họ đã lén dàn bược chiếc thuyền hành xuống nước, thuyền nhỏ, lòng nồng, ghép bằng gỗ nhẹ

Hai đứa trai trèo hết sức nhẹ. Mặt bè chỉ khẽ gợn và khẽ róc rách. Đêm khuya, trời khá tối, chiếc thuyền lướt nhẹ nhàng như một bóng ma nhỏ nữa, từ từ ra tít mù khơi.

Bách bật lên nói.

« Nguy quá! Chúng mình không có kí

Thủ thuật — Nhưng cũng lắm em nàng tai hay lơ đãng phải lò cò và lắm em phải bùng đến đỏ tai. Anh Quản đặc chi lắm mà, chỉ rinh gọi những em nào khù khờ :

— « B ».

Em B chạy ra. Anh Quản đang đêm liền thoảng thì B B..eo cho mọi cái kêu vàng giời đất.

Quen mùi măi, còn tưởng khù khờ nữa thôi ?

PHẠM LỢI

ĐỒNG XU BƯỚC NỐNG BÌNH

— Bướng binh thật ! Nó chỉ là đồng xu thôi. Thế mà ai cũng phải chịu nó dày ! »

Em Qui không tin lời, xin làm thử. Thì đây : ngửa thẳng bàn tay trái ra, đè đồng xu 1 ấm vào chính giữa lòng bàn tay, rồi lấy cái bàn chải quấn áo, cầm thật ngay ngắn mà chải cho đồng xu rơi ra ngoài đi.

Qui nghỉ ngơi, chải nhẹ mấy cái, rồi nắm môi măm lại chải thật mạnh, Qui dỗ bừng mặt, đồng xu trở trời 1 ấm trên tay.

Em Đào đứng xem, nóng mắt, vồ lấy đồng đồng xu, đặt lên tay, giằng bàn chải, chải... chải... chải...

Cả bọn được một mẻ cười... và xin chịu đồng xu « gan lì tướng-quân ».

Ai không chịu thì làm thử xem,

P.L.

Chú ý — Em nào tìm được cách chải đồng xu rời ra ngoài, mách cho các bạn sẽ được thưởng ba tháng báo. Hạn giả nhời đến sáu giờ chiều hôm 31 juin 1941 là hết.

giới. »

Hào buông chèo, nắm hai tay mạnh mẽ giơ lên.

— « Đã có hai « quả chùy » này, nhàn với bốn. »

Thật ra, cả bọn trẻ đứa nào trông cũng khỏe mạnh. Nhờ có những ngày chơi đùa, bơi lội ngoài bãi bè, thân-thể chúng đều nở nang, mềm dẻo. Kè sức thì cứ hai đứa đã có thể vật lộn hăng hái với một người lớn; Đã thí-nghiệm nhều phen trong lúc chơi đùa, nên trong cuộc mạo-hiem này, chúng không phải sờn lòng vì sức mình nhỏ và yếu.

(Còn nữa)

MÚP và MÍP VIII Ỏ' DẤT LÀO

LỜI THÁY THUỐC

Đỗ máu cam

Đưa Chân vào chỗ thoáng, mát, để ngồi xuồng ghế, ngửa cổ, ghêch đầu ra đằng sau. Bảo Chân lấy ngón tay ấn vào bên mũi chảy máu và thở đằng mồm. Rồi em lấy khăn giập nước lạnh, ấp vào gáy cho Chân. Nếu có nước nóng đè ngâm chân vào thì tốt quá. Mát đỡ chảy rồi. Em lấy bông sạch hay lông «cu-lì» mà nút vào lỗ mũi chảy máu.

Âm ướt

Em Triều đi chơi núi gặp con mèo rào. Lúc về đến nhà, vừa ướt vừa mệt mà cứ thế lăn

ra ngủ. Sao mà Triều dài dột thế! Em có biết mặc quần áo ướt nằm ngủ sẽ hại thế nào không?

Qua một đêm nằm ướt, lạnh, em sẽ bị cảm. Sáng mai em chẳng còn tươi tỉnh dậy được đâu. Cả ngày sốt, cổ họng đau, ho tức cả ngực.

Vậy em phải nhớ kỹ: thay quần áo ướt ngay, cởi bỏ bít-tết, lau mình cho khô, rồi mới lên giường thì giấc ngủ của em mới ngon lành được.

*(Còn nữa)
của Bác-sĩ L.H.*

Cửa Vườn đã mở.

Và tôi, thế là đã hóa
ra bác Cai Vườn thực
thụ.

Từ mười hôm rồi,
cửa phòng đã phanh
cánh như chia tay mới
tôi lấy lại tự do, chìa
khóa đã về cầm nguyên ở cũ, mà tôi vẫn quanh
quần không rời được cái nơi mà tôi đã cho là
hỏa ngục trên trần gian này. Người tù nhân
đã luyến gian thạch thất. Kẻ đi đây đã mến
nơi hoàng đảo. Ngày mẫn hanh, lòng họ đều
ai hoài, tiếc rẽ cái nơi mà họ đã nai lưng mang
nặng những giờ khổ ái.

Cầm giữ tôi ở đây hiện nay, không phải là
một tấm gỗ với vài cái then chốt kim khi cõi
con nữa, nhưng là một giày vô hình, to lớn
và dai chắc chính ở chỗ vô hình ấy.

Làm sao mà rút đi được khi một em, ở cuối
bức thư kèm theo bài viết « chúc cho cả lò
soạn đeo kính trắng », một em khác « chúc
cho các anh hay ăn chóng... già », và một
em nữa vẽ, trước khi hạ bút ký tên, một cái
đầu người, mắt nheo lại, bên cạnh có bàn tay
giơ lên « chào các anh » theo lời nhà binh ?

Làm sao mà rời đi được khi mười tập bản
thảo thi chín tập chưa vào lời tái bút. Tất cả
tinh nhũn nhặn, nét kiêm tốn của các em ;
« Lần này là lần đầu tiên tôi đánh lạo bước
chân vào làng văn, chắc không khỏi có sự
khuyết điểm, xin ngài... » ; « chúng tôi
mạn phép gửi đến tòa báo... » ; « Nhờ các
anh xem lại rồi hãy cho dâng » ? Thật là
những thửa đất tốt săn sàng đón mầm hạt
giống, hay nói cho hợp với chỗ này hơn, thật
là những cành non, tươi nhẹ, đang chờ đợi
để hiến cái mềm mại cho một bàn tay nào
khéo uốn.

Cái ngày thơ, sự thành thực hồn nhiên,
tinh vui vẻ và cái ngoan ngoãn của các em làm
cho người ta không thể nào không yêu. Nhiều
lúc người ta gần như chỉ ước ao được gấp
những em, và có trong tay một gói kẹo đầy.

Từ cái nóng ngọt của thời tiết đến sự đầm
ấm thân vui của các em, nhiệt độ trong căn
phòng tòa soạn đối với tôi hình như đã muôn
hạ xuống để trở lại thành mát mẻ.

Tôi đã muôn ở lại.

Ý định chỉ tạm làm quen với các em hôm
trước để chờ thời đáo tâu, hôm nay đã đổi

VƯỜN

ƯƠNG

thành ý định giao hữu
vĩnh viễn.

Sự quyền rũ của các
em chắc chắn bằng
mây cuộc bắt cóc của
anh Chủ Nhiệm. Người
chiến sĩ không khi nào
lùi trước sức mạnh đã
phải buông tay trước sức yêu. Cái yếu của
các em thực đã là một sức mạnh, mạnh
hơn sức mạnh.

Bài « diễn văn khai mạc » đến đây đã có
thể chấm hết được rồi, phải không các bạn
văn sĩ nhỏ của tôi ?

Vậy thì, sẵn tay áo lên, chúng ta vào việc !

Sau mươi ngày đọc rồi đọc, cả trong hai
bữa ăn, miệng nhai tay quật, và mắt vẫn
đọc, một chồng bản thảo cao ngất, tôi cố giữ
mà cũng chỉ còn vẩn vơ được ngồi vài chục
bản.

Những bản bị loại, tiếc thay, lại là những
bản dày dặn nhất, công phu có lẽ chỉ ở chỗ
biên chép thôi. Phần đông trong các bản bị
loại ấy các em không chịu tìm tội, viết hay
dịch những chuyện mới lạ, ít người biết, mà
lại cứ bằng lòng đi chép lại, có khi nguyên
vẫn những chuyện đăng rồi.

Cũng có những chuyện ai cũng biết, như
những chuyện cổ tích, hoặc những chuyện
của các nhà văn ngoại quốc có tiếng, nhiều
khi có thể kể lại. Nhưng những bản viết, hay
dịch ấy hoặc ở thể văn, hoặc ở cách diễn tả,
phải có cái gì trội lên, khác hẳn với những
bản đã in rồi mới đáng có.

Một số nữa ít hơn, là những bản có lẽ của
các em không viết và cũng không để ý đến
người ta viết bao giờ nên không biết đến cả
cái lề đơn sơ nhất trong nghề in loát là những
bản đưa in phải viết một mặt giấy. Trong số
những bản không hợp lệ này có một bản bị
rơi vào sọt một cách mạnh mẽ hơn cả là bản
của một em viết tái bút : « Xin lỗi ông tôi
viết vội quá nên viết nhầm một lò cả hai
mặt. » Biết lỗi mà không chịu sửa lỗi là một
điều không thể dung được. Em ấy đi đâu mà
vội ? Viết ván đâu phải là một cuộc cướp
cháo ?

Chọn bỏ xong rồi, những bản còn lại sẽ
còn chia ra hai loại. Một số đủ điều kiện —
cái đó rất hiếm, tiếc thay, — sẽ để đăng đàn.
Đó là những công trình sẽ được đưa đến nơi

(Xem trang 17)

Xem mục « Khu vườn ương » kỹ trước.

(tiếp theo)

THANH-KHA nhìn quanh biết rằng tên chúa-dảng nói có lý chàng ngồi phịch xuống chiếc ghế giữa buồng, sau lưng vẫn hai tên cướp với hai khẩu súng đứng kèm.

Tên Khách già mỉm cười gọi một đồng dảng cởi trói cho Hiền rồi bảo viên trạng-sư rằng :

— Ông Hiền chắc là tay văn-tự, viết giỏi. Cô Mai đã không muốn viết thì xin nhờ ông viết hộ.

Hiền ngần ngừ nhưng hai khẩu súng đã dí vào sườn. Chàng run rẩy ngồi xuống cầm quản bút viết. Theo lời đọc của tên chúa cướp chàng viết một lá thư cho nhà đòn mười vạn tiền chuộc. Chàng lại viết một lá thứ nhì cho người nhà chàng để gửi năm vạn đồng ra. Còn Luyện thì tự xin viết lấy tờ thư.

Tên chúa dảng quay lại phía Thanh-Kha ngồi :

— Bây giờ, thì tôi muốn nhờ ông một việc : đem hộ mấy bức thư này về cùng một tên người nhà thân tín của tôi.

Thanh-Kha chừng mắt mà rằng :

— Anh cho ta vào bụng người nào, ta có cái trách nhiệm đưa những người này đi chơi mà ta để cơ sự nhỡ ra như thế này là lỗi của ta cả. Không đời nào ta lại còn hòng thoát lấy thân một mình làm người đưa thư cho mi.

Tên khách già cười ha ha.

14

TRANG

Những mẫu vải nhỏ
dùng làm gì ?

BƯỚNG của các em là một gian buồng xinh xắn, sạch sẽ ư ? Các em vẫn thấy nó thiếu vẻ thân mật nếu trong buồng ấy không có một vài thứ tự lay các em làm ra. Chị sẽ lần lượt chỉ cho các em làm những thứ rất dân-dị để các em « trang điểm » cái phòng nhỏ của các em. Lần này chị hiến các em cách làm một cái chụp đèn (abat-jour) các em hãy lấy một miếng lụa mỏng như bông-bay hay the, màu nhạt (màu lụa các em hãy chọn theo màu tường thí dụ : màu xanh nhạt (1) nếu tường quét vôi màu

(1) bleu-ciel

— Ông Thanh-Kha cố chấp quá. Thôi thế để bác Ba Rộng vậy.

Ba Rộng héto lên :

TRÊN

— Chỉ có ông Thanh Kha sai được ta thôi còn thì ta chấp cả giờ.

Cáu nói làm cho viện thuyền trưởng trẻ tuổi phải bật cười. Tên chúa dảng cũng phải tủm tỉm. Rồi hắn ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi, vừa nghĩ vừa lầm bầm :

— Thế này thì biết bảo ai bây giờ.

Một tiếng người ở góc tàu nói với lại :

— "hura ngài, xin ngài để tôi mang đi vậy."

Tiếng nói làm mọi người quay lại. Thị ra đó là tiếng Luyện.

— Ông chủ ô-tô à ! Ông nhận à ! Chính ra thì ông cũng là một người bị bắt cóc phải có tiền chuộc mới được thả. Nhưng hồi cho ông về cũng không can ngại gì ấm. Vì đã có cô Ngọc em ông ở lại thế chân cho ông.

Rồi quay lại bọn tì-tướng bắn chỉ Luyện mà rằng.

— Cởi trói cho ông này.

Hết Luyện đã đúng dậy tên khách già

(tiếp theo)

THANH-KHA nhìn quanh biết rằng tên chúa-dảng nói có lý chàng ngồi phịch xuống chiếc ghế giữa buồng, sau lưng vẫn hai tên cướp với hai khẩu súng đứng kèm.

Tên Khách già mỉm cười gọi một đồng đảng cởi trói cho Hiền rồi bảo viên trạng-sư rằng :

— Ông Hiền chắc là tay văn-tự, viết giỏi. Cô Mai dã không muốn viết thì xin nhờ ông viết hộ.

Hiển ngần ngừ nhưng hai khẩu súng đã dí vào sườn. Chàng run rẩy ngồi xuống cầm quan bút viết. Theo lời đọc của tên chúa cướp chàng viết một lá thư cho nhà đòn mười vạn tiền chuộc. Chàng lại viết một lá thứ nhì cho người nhà chàng để gửi năm vạn đồng ra. Còn Luyện thì tự xin viết lấy tờ thứ.

Tên chúa dảng quay lại phia Thanh-Kha ngồi :

— Bây giờ, thì tôi muốn nhờ ông một việc : đem hộ mấy bức thư này về cùng một tên người nhà thân tín của tôi.

Thanh-Kha chừng mắt mà rằng :

— Anh cho ta vào bụng người nào. Ta có cái trách nhiệm đưa những người này đi chơi mà ta dè cơ sự nhỡ ra như thế này là lỗi của ta cả. Không đời nào ta lại còn hòng thoát lấy thân một mình làm người đưa thư cho mi.

Tên khách già cười ha ha.

TRANG

Những mẫu vải nhỏ dùng làm gì ?

BƯỜNG của các em là một gian buồng xinh xắn, sạch sẽ ư ? Các em vẫn thấy nó thiếu về khán mảnh nếu trong buồng ấy không có một vải thử tự lay các em làm ra. Chị sẽ làn lượt chỉ cho các em làm những thức rất dân-dị để các em « trang điểm » cái phòng nhỏ của các em.

Lần này chị hiến các em cách làm một cái chụp đèn (abat-jour) các em hãy lấy một miếng lụa mỏng như bông-bay hay the, màu nhạt (màu lụa các em hãy chọn theo màu tường thi dụ : màu xanh nhạt (1) nếu tường quét vôi màu

(1) bleu-ciel

— Ông Thanh-Kha cố chấp quá. Thôi thế đẽ bác Ba Rộng vậy.

Ba Rộng bét to lên :

TRÊN

— Chỉ có ông Thanh Kha sai được ta thôi còn thì ta chấp cả giới.

Câu nói làm cho viện thuyền trưởng trẻ tuổi phải bật cười. Tên chúa dảng cũng phải tủm tỉm. Rồi hắn ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi, vừa nghĩ vừa lầm bầm :

— Thế này thì biết bảo ai bây giờ.

Một tiếng người ở góc tàu nói với lại :

— Thưa ngài, xin ngài đẽ tôi mang đi vậy.

Tiếng nói làm mọi người quay lại. Thị ra đó là tiếng Luyện.

— Ông chủ ô-tô à ! Ông nhận à ! Chính ra thì ông cũng là một người bị bắt cóc phải có tiền chuộc mới được thả. Nhưng hối cho ông về cũng không can ngại gì ấm. Vì dã có cô Ngọc em ông ở lại thế chân cho ông.

Rồi quay lại bọn tài-tướng bắn chỉ Luyện mà rằng.

— Cởi trói cho ông này.

Fili Luyện đã đứng dậy tên khách già

EM GÁI

Ấy, màu kem (2) hay vàng nếu tường màu vàng hay hồng...) mỗi cạnh miếng vải ấy dài 65 phân tây. Các em hãy khâu một đường đua chung quanh, như ta thường viền khăn mùi soa (đường đua cao độ nửa pha lê) Các em in bốn gốc

4) cái hoa, (theo hình vẽ) và thêu bằng point de tige. Chỉ thi dùng màu sam hơn lụa : Thị dụ : lụa màu xanh nhạt thì chỉ màu lam, lụa màu vàng thì chỉ màu nâu, lụa màu kem thì chỉ màu nâu nhạt có lẩn sắc hồng(3) vẫn vẫn...

Chính' dứa cái chụp đèn này các em hãy

(2) crème—(màu vàng có lẩn sắc hung hung đỏ)

(3) beige.

đưa mấy bức thử cho một người tài tưởng và truyền cho hắn xuống một chiếc thuyền đưa Luyện cùng về. Ghé tai, hắn dặn dò tên người nhà rất cẩn kẽ.

Hai người sắp ra khỏi buồng thì Thanh-Kha đứng dậy bảo viên chúa dảng rằng.

DAO

— Ông chỉ cần giữ cô Mai, cô Ngọc và ông Hiền ở đây. Còn cô Lan thì tôi tưởng ông nên đẽ cô ta về. Tôi yêu cầu ông một điều đó.

Tên khách già gật gù :

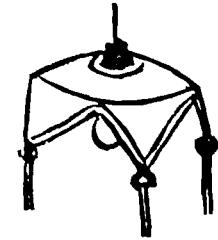
— Được xin ý theo lời ông yêu cầu.

Thế là hai người được về. Còn mấy người ở lại tên chúa dảng truyền cho cởi trói chỉ bắt buộc phải ở trong gian phòng khách trên tàu. Cửa ngoài khóa kỹ có mấy tên cướp cầm súng canh giữ.

Nhưng trước khi đứng dậy ra ngoài tên khách già ra hiệu cho bọn hầu cận, tức thì chúng khipeng mấy tên khách bồi tàu đi. Thanh Kha hỏi hắn định mang mấy người đó đi đâu thì hắn chỉ tay xuống dưới hầm.

Một lát sau, khi mọi người được cởi trói xúm lại bàn tán với nhau thì bỗng nghe úm một tiếng. Bọn khách ném một vật gì

khoet một miếng tròn đường kính độ 10 phẩy օ 4 g c eac eir định 4 hal bằng x't, bằng thuy tinh hay bằng gỗ sơn, du năng đẽ keo 4 g c ru xuống. Nếu không mua đưốc những hal ấy, các em co thể dung 4 hon bi nhỏ bọc vai chung quanh.

Nếu đèn dã co đĩa đèn (clip đèn người ta thường bán nom giông cái đĩa) thi các em chỉ phải tháo cái chụp áy ra và trùm lên trên cái chụp đèn bằng vai rồi lại lấp vào. Nếu không có đĩa đèn thi phải cắt một miếng bìa cứng hình tròn, đường kính độ 25 phẩy, dứa cũng khoet một lỗ thẳng đẽ thay vào đĩa đèn. Các em thao bông ra, đẽ miếng bìa cứng chụp lên trên bong và trùm lên trên miếng bìa cứng ấy cai chụp đèn dã khâu — các em lui lấp bông đèn vào.

CHỊ NGỌC

xuống bẽ. Hai phút sau lại một tiếng khác cứ thế cả thày năm lần.

Mai tái mặt sẽ hỏi Thanh Kha : « Cái gì thế ông nhỉ »

— Thưa cô, đó là bọn bồi lầu của chúng ta đó,

Chàng nhớ lại cuộc đánh nhau ở tiệm hớt hôm nọ. Cách báo thù của bọn cướp ghê gớm thật.

CHƯƠNG THỨ NĂM

Cụ Trần Nam vừa ký xong bức thư cuối cùng của người thư ký đưa cho cụ đặt búi xuống, rút kinh ra lấy khăn tay lau. Người

VÀNG

thu ký toan đi ra nhưng bỗng cụ gọi lại mà rằng :

— Cô Mai đi dã được hai hôm nay rồi nhỉ.

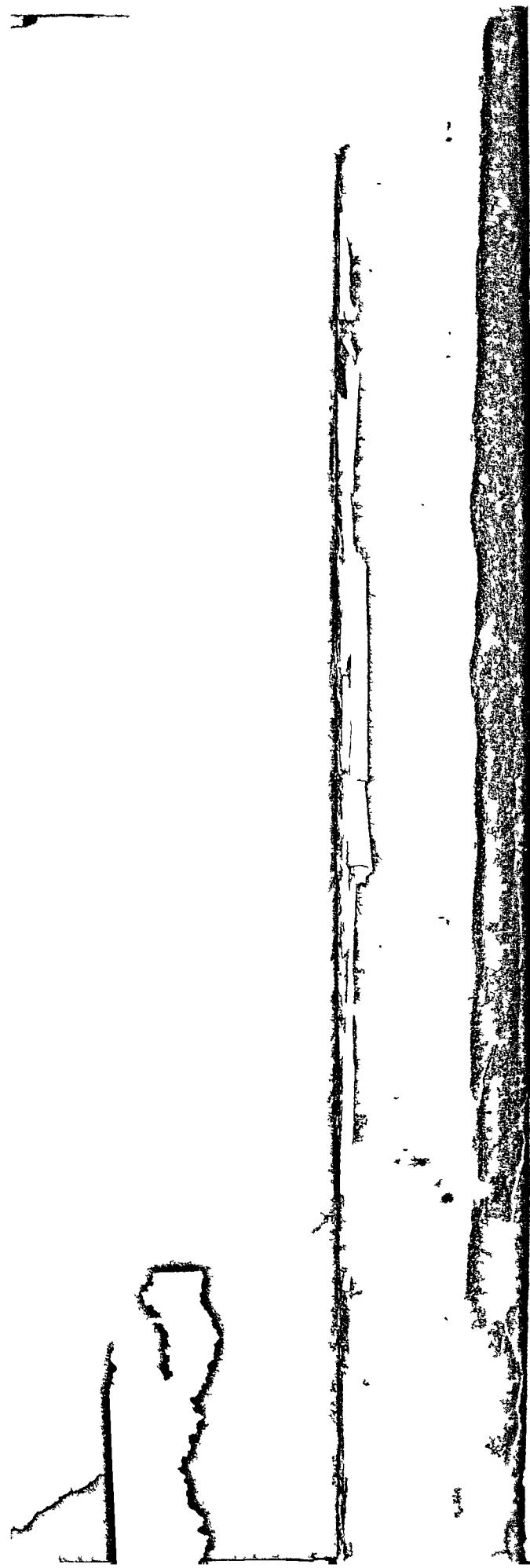
— Bầm vàng.

— Sao chưa thấy về.

— Bầm cụ có lẽ còn đi xem mấy hải đảo xa.

— Xa thì xa cũng phải về rồi. Chiếc lầu nay chạy nhanh lắm kia mà.

— Đè con xin ra bến hỏi thăm các thuyền

dánh cá xem họ có gặp không ?

— Tôi nói thế chứ một chiếc tầu to như thế mỗi lúc ai nuốt đi được. Vừa lúc đó, tên canh cửa gỗ cửa bước vào trình rằng :

— Bầm cụ, có ông Luyện xin vào hầu. Trần Nam giật mình.

— Ông Luyện ! Ông Luyện à ! Ông ấy đi có một mình thôi ư ?

— Bầm cụ vâng.

— Ra mời ông ấy vào ngay.

Trần Nam đứng dậy, lòng bối rối. Cụ không hiểu tại sao trong bọn mấy người đi chỉ có mình Luyện giờ về một cách đột ngột thế này.

Trần Nam đứng dậy dơ tay ra hiệu cho người thư ký ra ngoài, rồi bước ra khỏi bàn, đi lại trong phòng, ra vẻ sốt ruột.

Khi có tiếng gỗ cửa, cụ không đợi cửa mở, tiến thẳng về phía cửa, vặn quả đàm mở toang ra.

Luyện bước vào, mặt hốc hác vì lo lắng mất ngủ. Chàng không kịp ngồi xuống ghế,

Trần Nam đã hỏi ròn :

— Sao ông về có một mình ? Em Mai nó đâu ? chiếc tầu với mọi người đâu cả ?

— Thưa cụ thật là ghê gớm quá...

Rồi Luyện, mệt nhọc kề ? cho nhà đại kĩ nghệ gia nghe chuyện bị bắt cóc, chuyện giặc bằng lòng cho chàng về để đưa thư lấy tiền chuộc, sự gian nan của chàng lúc di về trong chiếc thuyền nhỏ bập bành giữa bè khơi.

(Còn nữa)

Vườn Ương

(Tiếp theo trang 13)

triền lâm. Còn đâu thì... sẽ « về Vườn ». Một sự chưa thiêng vinh hạnh, vì có mặt ở đây là người ta còn giữ được thề điện, chưa đến nỗi phải chôn vùi trong cái không tên tuổi của một hổ chung đợi ngày thối nát.

Vườn đã dọn dẹp quang quẻ, sạch sẽ. Nay giờ chúng ta bắt đầu ra kiểm điểm xem có những cái lạ nào ?

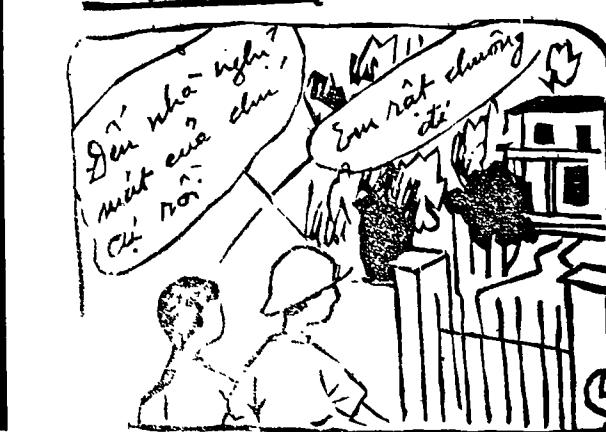
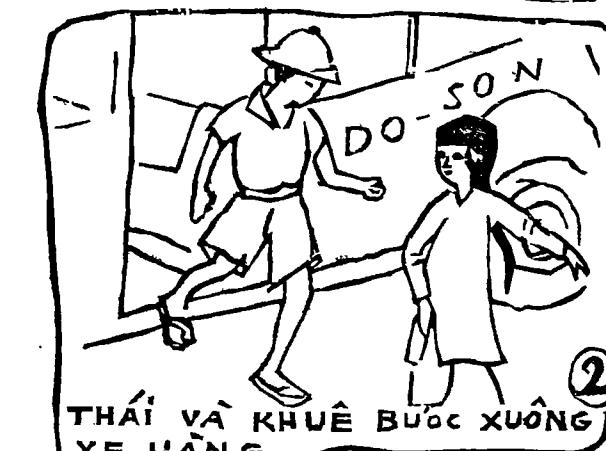
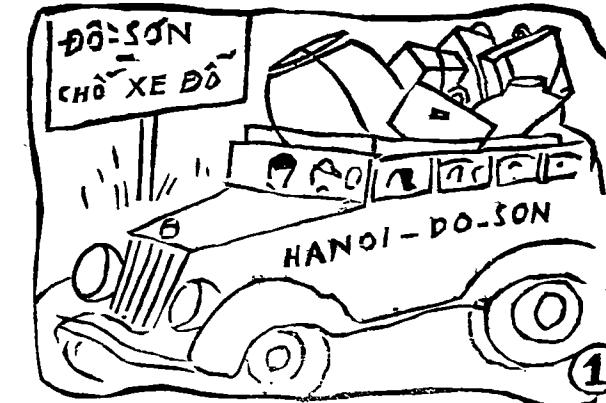
Chúng ta hãy theo thứ tự người đến trước kẻ đến sau. Thứ tự vẫn là thứ hiếm có ở xưa ta. Ai không tin hãy thử đi dự một cuộc phát triển của tết hay một buổi lẩy vé chớp bóng thì sẽ rõ.

Bản đầu tiên mà chúng ta sắp bàn đến là bản « Thắng bé tò mò » của em Hồng Vân.

(Kỳ sau sẽ tiếp)

CAI-VƯỜN

TÒA NHÀ BÍ MẬT

Em Bồ Câu Trắng (Hanoi)

— Truyền Ông Thần mắt xanh đèn sô bồn là hết, em a.

Em Cá Vàng (Hanoi)

— Cửa liếp là cửa bằng phên nứa, đóng có bao giờ kín đáo ! nên chàng thiêu-niên có thể lách tay ném túi bạc qua cửa vào trong nhà rất dễ.

Em Sưu (Nguyễn-Ngọc) — Cảm ơn em (Ngụ-ngôn lộc-hành) của em được đấy. Cố nứa đi. Anh P. L. muốn gặp em, chiều thứ năm ở Tòa Bao.

Ô Ô, Thanh Thanh, Hoàng-Đạt, Thủ-Kinh, Sẽ đăng.

Ô Thanh Văn — Có bài xin cứ gửi.

Ô Lục y Lang Rất tiếc không đăng được.

Ô Nguyễn văn Cưng — Sợ thất lạc đó do nhà giày thép — Đã gửi đèn.

Lưu văn Lợi — Đã nhận được mandat—Có bài xin cứ gửi.

Em Nguyễn Đào — Chuyện của em đăng ở số này — Viết nứa dù nhẹ ! Cố lên !

Em Đặng băng Hồ, bạn Ng. x-Lương — Xin cho biết chỗ ở.

Em Phạm-Nhiếp — Em không lấy thường đồ chơi thì được 6 tháng bảo.

Em Thông xanh (Savanakhet) — Em hỏi tại sao mà ở các khám thờ thường trạm 5 con giòi giờ. Vì một lẽ rất lạ lùng. Nguyên người Tàu và người Annam cho rằng hạnh phúc ở đời gồm có ba cái : phúc, lộc, thọ. Phúc : lâm con nhiều cháu. Lộc : làm quan to, bồng lộc nhiều. Thọ : sống lâu, chữ nho, chữ phúc cũng đọc đồng âm với chữ phúc là giỏi giỏi cho nên khi người ta chạm con giòi giỏi là muối tỏ ra rằng nhà có phúc.

SÁCH MỚI

Chúng tôi nhận được những cuốn sách sau này của các nhà xuất bản gửi tặng :

1.) Đại-việt văn học lịch-sử

Tác giả : Nguyễn-sĩ-Đạo — 122 trang — giá 0p 45 do nhà Tân-Hoa xuất bản.

2.) Luận-ngữ cách-ngôn

Tác giả : Đan-Khuê -- 88 trang giá 0p 50-- nhà Mai Lĩnh xuất bản.

3.) Hán học tự tu — 92 trang giá 0p 80, của Thái Dương văn đoàn. Xin cảm ơn các nhà gửi tặng và vui lòng giới thiệu với các bạn đọc.

HỘP THƯ

Các em có biết chăng ?

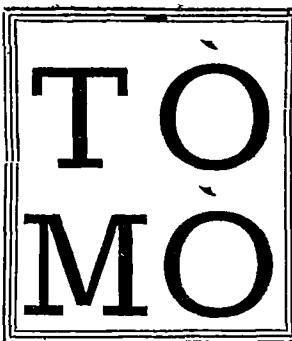
Tóc

TÓC người ta không những màu khác nhau mà to nhỏ cũng khác nhau. Tóc màu nâu nhạt như tóc tay, nhỏ nhất, rồi đến tóc nâu sẫm rồi đến tóc hung đỏ, rồi đến tóc đen. Ta không nói đến tóc bạc vì tóc bạc là một thứ tóc kẽ trên nhạt màu da.

Theo nhu trên thì ra một ông tóc đen ít tóc hơn một ông 'óc hung, một ông tóc hung ít hơn một ông tóc nâu vẫn vẫn... Nếu ta đếm thì một người có chừng 30.000 sợi tóc hung đỏ, hay 105.000 sợi tóc nâu sẫm hay 160.000 sợi tóc nâu nhạt.

Nhưng sợi tóc cũng tùy theo giống người mà to nhỏ khác nhau. Giống người Nhật-bản tóc dày nhất rồi đến giống da trắng, giống người Tàu, người Ấn-Độ, người châu Úc. Một sợi tóc của người Âu dày độ 102 phần nghìn của một ly, tóc của người Úc dày độ 66 phần nghìn thôi.

Nhưng làm thế nào mà đếm được tóc trên đầu người ta ? Nếu cứ tia từng cái một thì lâu quá lại còn nhầm nữa là khác cho nên người ta cất

ở đỉnh đầu người chết một miếng da dộ một phần tây vuông rồi người ta đếm. Đếm xong chỉ véc đếm do hè mặt của da đầu người ta rồi một cái tinh nhán dù cho ta biết số tóc của người đời.

Một sợi tóc nặng bao nhiêu ? Tóc tay thì cứ một phần nặng là 54 phần nghìn một phần nghìn langtay, tóc Tàu, ta thì độ 98 phần nghìn. Biết thế ta có thể tính xem lúc ở nhà

tay cao ra ta nhẹ đi được bao nhiêu cân.

Bụi

Các em có nhìn một tia sáng mặt trời chiếu xuống một bể nước bao giờ chưa ? Trong tia sáng ánh ánh biết bao nhiêu là bụi nhỏ ?

Các bụi đó do gió mang lại. Nhưng vốn nặng hơn nước nên bụi cứ chìm dần nhưng chìm nhanh hay chậm ?

Các nhà bác học đã tính ra rằng một hạt bụi mỗi năn ở ngoài bể khơi chỉ chìm xuống được có 18 thước. Bây giờ phán các em tính xem một hạt bụi phải mất mấy thế kỷ mới chìm xuống đáy một chỗ bể khơi sâu nhất là hố cạnh đảo Phú-luật-lan sâu hơn 9000 thước.

SỰ THỤ' C

(Tiếp theo trang 3)

A-Phú cứ nói dối như vậy mãi, và một hôm, vào bếp thấy một chiếc bánh chưng vừa luộc lại, anh ta không nhìn được liền gấp một miếng thật to bỏ vào mồm. Ngay lúc ấy người vợ chợt vào hỏi :

— Sáng nay mình có đi đâu không ?

Vì đây mồm không nói được, anh ta đành lắc đầu để chối không.

— Không ? Vậy mà con xen nó vừa gặp mình ở đầu cầu.

A-Phú muốn cãi lầm mà không mở miệng được. Bánh chưng lại nóng quá, khó nuốt cho chối ngay.

Người vợ nhìn kỹ chồng và hỏi dồn.

— Kia ! Mình làm sao thế ! Sao mình không trả lời tôi ? Minh không nói lên được à ? Ô ! Sao mà mồm miệng lại thế kia ? Minh vừa ăn gì chăng ? Ăn bánh chưng đấy à ? Quen tính nói dối sẵn, A Phú lắc đầu một cái thật hăng.

— Vậy thì cái gì ở trong miệng thế kia ? Chết chửa ! Hả ra cho tôi xem nào ! Minh không trả lời được mồm nữa ư ?... Không à ? Thôi chết rồi bệnh lật ra sao thế này ?

Mình bị yết hầu ư ? hay là sái quai hàm ?

A-Phú cuống cả lên. Anh ta nghĩ không sao mà thủ thực được, mà anh ta cũng không dám đề cho vợ tưởng là mình có bệnh.

Người vợ biết anh chàng đang bối rối, song vò như không hiểu và cứ vò tin rằng chồng mới mắc bệnh nên vội bảo con ở :

— Xen ơi ! Chết chửa ! Đì mòi ông lang vè đây mau ! Ông mày xưng hầu, phải mồ ngay mới cứu được.

Nghé tiếng « mồ » A-Phú sợ toát mồ hôi ra, cuống lên vội vàng nghzeń cõi cõi nuốt cho chối miếng bánh. Không may miếng bánh còn dinh chỉ tụt vào cuống họng rồi mắc, không xuống được nữa.

Bị nghẹn xanh sám cả mặt mũi, A-Phú giấy lén đành đạch, tưởn phen này chắc chết.

May sao, thầy lang đến vừa kịp. Ông ta hiểu truyện chọc ngón tay vào họng bệnh nhân và cứu A-Phú sống được giữa lúc anh ta gần tắt hơi.

Từ ngày ấy, A Phú trở nên một người quá dỗi thực thà, đến nỗi nhiều lần vợ phải bảm im truyện này truyện khác đi. Vì, có phải sự thực nào nói ra cũng tốt cả đâu.

**50 bạn đọc có tên sau này
được quà biếu vì là những
bạn đầu tiên mua năm báo
TRE EM**

Xin tặng 10 bạn trên một chiếc tàu bay và
40 bạn dưới 6 cuốn sách Hồng và sách Hoa-

Xuân các bạn :

MM. Minh Rue du Père-Six Ninh-bình,
Đỗ như Khánh 55 rue Duvillier Hanoi,
Quang Chiêu 16bis rue de la Citadelle Hanoi
Nguyễn phúc Ninh 99 rue des Tasses Hanoi
Madame Nguyễn Ninh rue Bắc-kạn à Thái-
nguyên, Trần văn Chương 1 rue d'Angle-
terre Namđịnh, Nguyễn huy Thăng 35 rue de
Thịnh Đức Hanoi, Trịnh đình Cung Méde-
cin Lackay, Trần văn Tiên 15 Bd Harmand
Hanoi, Phạm đặt Đức 22 rue Nghĩa Long
Bắc-giang, Nguyễn khắc Kính 154 rue du
Coton Hanoi, Nguyễn ngọc Chúc 115-117
rue Chinoise Haiphong, Mai thế Trạch 27
rue des Cantonais Hanoi, Mademoiselle
Nguyễn thị Luận 205 route de Hué Hanoi
Mai thế Thủ Đô 21 Av. de le Cathédrale
Hanoi, Nguyễn văn Quý 65 Paul Doumer
Haiphong, Nguyễn khắc Loại 26bis Bd Gi-
Long Hanoi. Dương văn Đàm 22 Rialan
Hanoi.

(còn nữa)

SÁCH HỒNG

Không gì làm vui lòng và giúp ích
các trẻ em bằng thường cho các trẻ
em những cuốn « SÁCH HỒNG » xinh
đẹp để đọc trong những ngày nghỉ hè

Số 5	Quyển sách ước của Khái Hưng	0.10
Số 6	Hai chị em của Thiện Sĩ	0.10
Số 7	Lên cung trăng của Hoàng Đạo	0.10
Số 8	Con Cóc tía của Khái Hưng	0.10
Số 9	Cái ấm đất của Khái Hưng	0.10
Số 10	Lan và Huệ của Hoàng Đạo	0.10
Số 11	Robinson I của Thế Lữ	0.10
Số 12	Hạt ngọc của Thạch Lam	0.10
Số 13	Robinson II của Thế Lữ	0.10
Số 14	Lên chùa của Thiện Sĩ	0.10

SẮP CÓ BÁN

Số 15	Con chim gi sừng của Hoàng Đạo	0.10
Số 16	Thế giới tí hon của Khái Hưng	0.10
Số 17	Robinson III của Thế Lữ	0.10

ĐỜI NAY

80 ĐƯỜNG QUAN THÁNH — HANOI

Dầu

ĐẠI - QUANG

dùng trong lúc mùa hè
nóng nực là rất hợp thời

Ngào ngạt, nhức đầu, xổ mũi, đau
bụng, đi rủa, sốt nóng, sốt rét,
đau tức, cùng là cảm mạo, sương
hàn, nắng gió, chỉ nên dùng dầu
ĐẠI-QUANG ngoài xoa trong uống
là sẽ thấy công hiệu ngay

Đại-quang

dược-phòng

23, Hàng Ngang Hanoi — Giấy nồi 805

GIẢI TRÍ NHỮNG NGÀY
HÈ TRẺ EM ĐỌC SÁCH

HOA - XUÂN

Còn một ít cuốn :

Số 16, Lòng trẻ	0p06
Số 19, Ông bụt chùa vàng	0p06
Số 21, Hòn thực	0p06
Số 22, Cù không cười	0p06
Số 23, Đứa bé bỏ rơi	0p06
Số 25, Cái tranh	0p08
Số 27, Cố ngày mai	0p08
Số 28, Cô bé gan dạ	0p08
Số 29, Sở dừa	0p08
Số 31, Baden Powell	0p08
Số 32, Yêu trẻ	0p08
Số 33, Con mèo đen	0p10

Các em mua năm báo THANH-
NGHỊ TRẺ EM được trừ 10%. Xin
đem giấy của nhà báo đến :

Sách Hoa - Xuân

14, Rue Blockhaus Nord — HANOI

AN - TIEM

Tranh của Tô - Vũ
Truyện của Văn-Lê

57

61

58

62

59

63

60

64